

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib.
XII**

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De milite in vigilijs deficiente, quem sancta Maria in visione confortauit,
cap. 36.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

no, tentationes carnis sustinere diutius non valde positisque super altare clauibus, clam secura est clericū: quam cùm miser ille corrupisset, post diespanos abiecit. Illa, cùm non haberet vnde viueret, & ad claustrum redire erubesceret, facta est meretrix. In quo vitio cùm publicè quindecim annos transfigisset, die quadam in habitu seculari ad portam venit monasterij: quæ cùm dixisset portario, nosti Beaticem quandoque huius oratori custodem, respondit: Optimè noui: est enim proba ac S. domina, & sine quare ab infantia usque ad hanc diem in hoc monasterio conuersata. Illa verba hominis notans, sed non intelligens, dum abire vellet, mater misericordiæ in effigie nota, ei apparens, ait: Ego per quindecim annos absentia tuae, officium tuum suppleui: reuertere nunc locum tuum, & pœnitentiam age, quia nullis hominum nouit excessum tuum. In forma siquidem & habitu illius, Dei genitrix vices egerat custodiæ. Quæ mox ingressa, quam diu vixit, gratias egit, per confessionem circa se gesta manifestans. Quod pusillanimes per eam confortentur, subsequens ostendit exemplum.

CAPUT XXXVI.

Confor-
tat pusil-
lanimes.

Miles quidam iuuenis ac delicatus in Hemmenrode ante paucos annos est conuersus, vocabulo Henricus. Factus monachus, cùm die quadam à quodam commilitone suo requireretur, quomodo ei ordo placeret, & quomodo haberet, respondit: Optimè mihi placet ordo, & bene habeo, sed per tēpus valde malè habui. Interrogatus de causa, quia hominē dilexit, & ædificare voluit, subiuxit: Quando primò cōuersus sū, ita graues erāt mihi solēnes vigiliae, ut quotiescunq; oportebat me ire ad matutinas, timore ac tædio illarū tā corpore quām corde tabescerē. Nō ēste quadā defectū passus, cùm stac non possē, à Priore dē choro sū eductus, & in sede infirmorū positus, Conuerso ad custodiā mihi deputato. Mox in extasi factus, contemplatus sum dominam clarissimā, quam diuersi ordinis personæ præcedebant

per

perviam, quæ erat inter me & chorum, incedentem: habebat in capite coronam diuersorum colorum, & erat more Iudaico velata. Cum mihi propinquasset, quasi ex necessitate me tangens, veste percussit, & ecce subito confortatus, ita omnis praedicta tentatio conqueuit, ut ab illa hora deliciæ mihi sint ire ad matutinas. Spero quod Domina nostra fuerit, quæ pusillanimes confortat, ne tentationi succumbant. De his a me requisitus Henricus non negavit. Quod ve-
lo torpentes ad deuotionem excitet, habes exem-
plum in distinctione quarta capitulo tricesimo de
Christiano monacho nostro, quæ in oratione dormie-
tem tetigit, dicens: Non est hic dormitandum, sed
orandum. APOLLONIVS: Bene recordor huius capitu-
li. CÆSARIVS: Quod vero pro suis vitijs de ordine
ejecti, beatæ virginis misericordia reuocentur, sequens
sermo declarabit.

CAPUT XXXVII.

Eodem tempore, quo Daniel monachus in Hœmenrode, vir simplex & rectus, ultimam incidit infirmitatem, laborabat in eadem domo hydro-
pisi alias quidam monachus, Henricus nomine, ordi-
ne sacerdos, non tamen adhuc lecto decumbens, sed ambulare sufficiens, qui ad lectum infirmantis appro-
pians, haec verba ab eodē Daniel audivit: Monachus ille multas habet beatæ virginis referre gratias. Audiēs hoc Héricus, miratus est, & inquiri fecit ab eo, quid his verbis notare voluerit. Qui respōdit, cū auxilio Domini nostre fuisse receptū, fuerat nāq; ob excessus quosdā moresq; reprobos idē Héricus eiectus de domo; vnde nimiū dolēs, die noctūq; lacrymis & orario-
nibꝫ insistebat inuocare beatā virginē Mariā, vt ipſa ei regressū ad propriā domū donaret. Tēpore genera-
lis capituli per Abbatē suū seniores interpellauit, qui ynanimiter ei cōtradixerūt, eo q̄ incorrigibilis existeret. Quod ubi cōperit, iratus beatæ vigini ēone ser-
uitū, quod ei impendere cōsueuerat, subtraxit. Tan-
dem ductus de hoc pœnitentia, obsequium neglectū resumpsit, & valefaciens Porcensibus, ad Heminen-